

digvis at være overstaaet, saa at Fronten samlet kan vendes derhen, hvor det sidste Slag skal slaas. Herhjemme er denne Holmgang endnu ikke til Ende.

Der tales blandt andet paa Rigsdagen om en snarlig Ordning af Valutaspørgsmaalet, og det insinueres, at det er Regeringens Hensigt, at dette Spørgsmaal først skal ordnes efter Afstemningen. Det er endogsaa fortalt, at det skal være Socialdemokratiet, der modsætter sig et Forslag om en Ordning. Jeg vil gerne sige, at dette selvfølgelig er ganske urigtigt. Denne Sag ligger fuldt saa vel i de oppositionelle Partiers Haand, og efter hvad jeg ved, kan Sagen ventes ordnet med det allerførste. Endvidere er man herhjemme fremdeles beskæftiget med at fastslaa rent personlige Betingelser for den enkeltes Afstemning i Sønderjylland ved Siden af de nødvendige rent formelle Regler. Jeg synes nu, at vi kunde lade de sønderjyske Vælgere selv om det. Vi kan nu en Gang ikke ransage Hjerterne for at fastslaa Motiverne. Det er Sindelaget, det kommer an paa, og den Mand, der stemmer for Danmark, vil jeg være med til at byde velkommen i vort Hus, naar han blot møder med en ærlig Villie til altid at være en loyal Landsmand under Tidernes skiftende Forhold (*Stemmer: Hør! Hør!*). Vi ved, at det trods alt i Øjeblikket er bedst at være i Danmark. Alle vil sikkert være enige i, at vore Forhold slet ikke kan sammenlignes med de fortvivlede Tilstande i Tyskland. Det gælder ikke mindst de Vilkaar, hvorunder Arbejderne lever og virker. Men i Medgang som i Modgang maa vore hjemvendende sønderjyske Landsmænd føle deres Pligter som danske Statsborgere. Det er den eneste Betingelse, synes jeg, man kan stille, naar der overhovedet skal stilles Betingelser, og saaledes forstaar jeg den frie Folkeafstemning, der skal foregaa dernede.

Den tyske Rigskansler har ved et Møde i Flensborg udtalt, at man kun behøver at betragte de sidste Aarhundreders Historie, saa vil man overalt se det træde tydeligt frem, at Flensborg var og er en tysk By. Det maa maaske være mig tilladt at gøre opmærksom paa, at denne Udtalelse vidner ikke om noget som helst Kendskab til Byen Flensborgs Historie, thi det stik modsatte er jo Tilfældet. Gennem Aarhundreder var Flensborg en god dansk By — den er ogsaa bygget af Danskerne —, og den viste altid dette paa mange Maader. I 1866 blev der som bekendt lovet Sønderjylland en Folkeafstem-

ning, og Afstemningsgrænsen lagdes naturligvis sønden om Flensborg. Aaret efter, under det preussiske Tvangsstyre, og efter at de danske Embedsmænd og mange andre Danske var fordrevne, stemte Flensborg fremdeles dansk. Saa sent som i 1881 gav Byen ved et Valg Gustav Johannsen 2 428 Stemmer imod 1 434. Jeg synes, dette er Bevis nok. Man spørger ofte i denne Tid: Hvor gammel skal en Uret være for at blive til Ret? Jeg synes, der i dette Tilfælde er Grund til at spørge saaledes, thi Forholdet er jo det, at hvis Tyskland virkelig havde overholdt Pragerfredens § 5, vilde Flensborg nu have hørt til Danmark. Kun ved Brud paa en Traktat og ved Hjælp af fremmed Indvandring er denne Uret blevet opretholdt. Jeg synes ikke, at slig Fremfærd burde belønnes.

Jeg tillader mig derfor at udtale Haabet om, at Afstemningsresultatet i Flensborg i 2den Zone vil blive saadan, at Byen maa komme tilbage til det Land, hvor den i Aarhundreder har hørt hjemme, og som derved vil faa en god og varig Grænse, ikke mindst til Fordel for Flensborg selv. Kunde man tænke sig en Folkeafstemning herhjemme i det gamle Land om denne Sag, er jeg ikke i mindste Tvivl om Resultatet: det vilde blive absolut til Fordel for Grænsen Syd om Flensborg.

Maa jeg endnu kun tilføje, at vi sikkert alle er enige om at ønske et fremtidigt godt Forhold til vor store Nabo mod Syd. Men Vejen hertil, som vi maa betræde, er den, at gammel og aabenbar Uret gøres god igen; det er et naturligt Krav mellem Folk, som i Fremtiden skal staa i et godt Forhold til hinanden, og det vil ikke mindst vore socialdemokratiske Meningsfæller i Tyskland kunne forstaa, det føler jeg mig overbevist om. Vi haaber da, at dette: at gøre den gamle Uret god igen, vil ske nu, og vi haaber, at det ikke bliver en halv Løsning, men at det bliver en Ordning, hvorved det slesvigske Tvistemaal for stedse bliver bragt ud af Verden.

Westergaard: Det var mig en meget stor Glæde at høre de Udtalelser, der nu til sidst blev fremsat af det ærede Medlem. Det var efter min Mening en ganske udmærket Tale om de sønderjyske Forhold, en Tale, som jeg kan give min fuldeste Tilslutning, og som jeg ogsaa er vis paa vil finde Genklang ude omkring i Landet, ogsaa i Sønderjylland. Det er jo